

RESSÒ DE LA PARAULA

Salm 50: els dos sagraments

El Salm 50 ens ha acompanyat al llarg del camí quaresmal fins a la Pasqua. De fet, tant el salm, com aquests dos temps litúrgics, són una mena de compendi de tota la vida. A més, així com la Quaresma i la Pasqua s'entenen l'una per l'altra i s'ordenen l'una a l'altra, així també hem pogut esbrinar en el salm el moment penitencial, l'experiència de penediment i conversió, que s'entén i s'ordena vers «la reconstrucció de la ciutat», és a dir, la resurrecció.

La mateixa cosa podem dir, si ho mirem des del punt de vista dels sagraments. Veiem que, de la mateixa manera que el Salm 50 ens ajuda a entendre i viure el Sagrament de la Reconciliació, així també ens ajuda a viure la relació que aquest sagrament té amb l'Eucaristia.

Per a entendre-ho, convé adonar-se de la importància que té en el salm la paraula «llavors» (repetida dues vegades en la traducció catalana) del darrer verset:

«Llavors acceptaràs els sacrificis, l'ofrena sencera i els holocaustos; llavors oferiran vedells al teu altar.» (v. 21)

Què vol dir aquí «llavors»? Vol dir que només un cop hagi passat tot el que ha vingut expressant el salm —situar-se davant Déu que és misericòrdia, reconèixer humilment la pròpia realitat, demanar perdó, renéixer a una realitat nova— Déu podrà acceptar els sacrificis. Sembla que tot ha estat orientat a poder oferir un sacrifici acceptable per a Déu.

I no és que Déu sigui un senyor capritxós: és que no pot suportar la hipocresia. Alguns autors relacionen aquest salm amb l'anterior, el número 49. El Salm 49 no és una pregària de l'home a Déu, sinó una veritable denúncia, una forta diatriba, que fa Déu a l'home, per la seva falsedat en el culte: no pot acceptar sacrificis al temple mentre el qui els ofereix viu oblidant-se de Déu, mentint, difamant, adulterant, robant.

Ha calgut fer un camí de tornada a Déu, per tal que el sacrifici, que ho és de comunió, sigui acceptable. Aleshores, reconstruïda la ciutat i la persona, l'ofrena esdevé un gest autèntic. Tantes vegades (tant de bo fossin més freqüents) hem vist com dues persones, que es reconcilien, acaben en una encaixada de mans, o en una abraçada o en una festa... Així mateix, el Sagrament de la Reconciliació tendeix «espontàniament», per la seva mateixa lògica, a l'Eucaristia. Aquesta, l'Eucaristia, és semblant a una encaixada de mans, una abraçada, o una festa celebrada amb motiu del retorn de l'amic (com el banquet que organitza el pare de la paràbola del fill pròdig).

—Rebutgem espontàniament un gest fals d'amistat, quan el cor i la vida estan lluny de l'amic. Com l'Eucaristia sense conversió.

—Però si fem tot un camí de tornada a l'amic i no hi ha una trobada efectiva amb ell, ens mancaria quelcom d'essencial. Com la conversió sense Eucaristia.

—La nostra vida sembla una constant tornada, com l'albada busca el dia, la primavera l'estiu o el riu l'immens oceà.

Déu faci que tornem sempre.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

«És la meva vida!... Està en les teves mans»

► Aquest fou el significatiu cartell de la Jornada Pro Vida que al nostre país se celebra cada any coincidint amb la festa de l'Anunciació del Senyor, el dia 25 de març, nou mesos abans de la solemnitat del Naixement de nostre Senyor Jesucrist. En aquest significatiu cartell la mà dels pares —un home i una dona— sostenen un infant acabat de néixer. És una crida a la responsabilitat davant el respecte que mereix la vida humana des de la seva concepció fins a la mort natural. Amb motiu d'aquesta Jornada, els delegats diocesans de Família i Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya, el 25 de març, varen fer pública una declaració en la qual

diuen, entre altres coses: «És necessari donar a conèixer i expandir la cultura de la vida des de la convicció que l'Església ha d'estar al servei de la vida perquè l'estima». Més informació a www.conferenciaepiscopal.es/apoyoalavida.

GLOSSA

Carta d'un pare, testimoni d'amor i de fe

Un bon amic té una filla de disset anys que el darrer curs participà en una catequesi de confirmació a la mateixa parròquia on col·labora al centre d'esplai. A darrera hora no es confirmà, sense tancar la porta a fer-ho en un futur. Al pare li dolgué i, per parlar-ne, utilitzà una de les tècniques de comunicació de la filla, el correu electrònic, perquè li sembla que, a ella, li es més fàcil obrir-se per aquesta via. L'escrit deia així:

«Des que en vam enraonar, he estat pensant en allò de la confirmació i en el sentit de tot plegat. Apunto algunes idees per si et poden ser útils per reflexionar.

»Des de sempre, la majoria de les persones, i en especial les que tenen més inquietuds per reflexionar, s'han preguntat sobre Déu, sobre el sentit de la vida, sobre l'origen de tot. La persona es veu molt finita i intueix un «amor immens» que és *creador*, en termes filosòfics, més enllà d'allò material. Tinc la sensació —fe— que hi ha alguna cosa més —Déu— o que no hi ha res. És una opció personal a la qual no s'arriba, insisteixo, només des de la raó i, per tant, és un acte de fe en què optem sobre allò desconegut que la ment humana no pot abastar des de la raó. Em fa recordar sant Agustí, passejant per la platja. Volent entendre Déu des de la filosofia, es troba un nen que vol posar

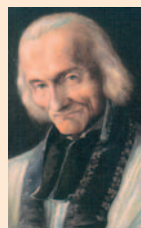
tota l'aigua del mar, amb una galleda, en un forat que ha fet a la sorra. Li diu que això és impossible i, llavors, ell s'adona que és un missatge de Déu, que li vol fer veure que, des de la racionalitat, no el pot copsar. Moltes persones es fan la pregunta sobre Déu i moltes optem, des de la consciència del propi límit, per creure-hi.

»La confirmació consisteix a acceptar allò explicat fins aquí i a demanar ajuda a Déu per viure-ho i testimoniar-ho. Creiem que, en moments com aquest, Déu se'ns apropa i irromp en la nostra vida i ho fa en el marc comunitari, la parròquia, en què tenim la possibilitat de formar-nos, viure i celebrar la fe.

»Una darrera qüestió. Per què als pares i avis ens agradaria que rebessis el sagrament de la confirmació? Perquè el millor que tenim a la vida és la fe, i així ho vivim. Perquè tot ens pot fallar, però Déu, la seva proximitat en la pregària, el deixar-nos a les seves mans acceptant allò del Pare nostre «faci's la vostra voluntat» (Mt 6,10), hi serà sempre. Per això, la millor de les herències, més que els bons estudis universitaris o la casa en què vivim, la millor herència... és la fe en Déu. Et demano que ho pensis, val la pena fer-ho. El pare». Amb l'ajuda de Déu, ben segur que s'ho ha pensat.

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► L'Església té raó al parlar del pecat d'Adam com d'una «culpa sortosa que ens ha merescut un redemptor tan gran». Sense aquesta culpa no hauríem tingut ni a la Verge Santíssima, ni a Jesucrist en el Sagrament de l'altar.

► La Iglesia tiene razón al hablar del pecado de Adán como de una «feliz culpa que nos ha merecido un tan grande redentor». Sin esta culpa no hubiéramos tenido ni a la Santísima Virgen ni a Jesucristo en el Sacramento del altar.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE II DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb lletres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que respongui els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrera meu un gran crit, com un toc de corn, que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats.» Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or.

En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. Sóc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 5,12-16)

Los apóstoles hacían muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Los fieles se reunían de común acuerdo en el pórtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarse, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, hombres y mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a la calle, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Mucha gente de los alrededores acudía a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos se curaban.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Señor, danos la salvación; / Señor, danos prosperidad. / Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor; / el Señor es Dios, él nos ilumina. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la constancia en Jesús, estaba desterrado en la isla de Patmos, por haber predicado la palabra de Dios, y haber dado testimonio de Jesús.

Un domingo caí en éxtasis y oí a mis espaldas una voz potente que decía: «Lo que veas escríbelo en un libro, y envíasele a las siete Iglesias de Asia.» Me volví a ver quién me hablaba, y, al volverme, vi siete candelabros de oro, y en medio de ellos una figura humana, vestida de larga túnica, con un cinturón de oro a la altura del pecho. Al verlo, caí a sus pies como muerto.

Él puso la mano derecha sobre mí y dijo: «No temas: Yo soy el primero y el último, yo soy el que vive. Estaba muerto y, ya ves, vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que veas: lo que está sucediendo y lo que ha de suceder más tarde.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

La incredulitat de sant Tomàs.
Pintura de Mathias Stomer
(1600-1650)

COMENTARI

Senyor meu i Déu meu!

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 4,23-31 / Sl 2 / Jn 3,1-8
- **dimarts:** Ac 4,32-37 / Sl 92 / Jn 3,7b-15
- **dimecres:** Ac 5,17-26 / Sl 33 / Jn 3,16-21
- **dijous:** Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36
- **divendres:** Ac 5, 34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15
- **dissabte:** Ac 6,1-7 / Sl 32 / Jn 6, 16-21
- **diumenge** vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.): Ac 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5,11-14 / Jn 21,1-19 (o bé: 1-14).

La litúrgia d'aquest segon diumenge de Pasqua s'obre amb un fragment, tècnicament anomenat *sumari*, dels Fets dels apòstols. Aquest sumari o resum descriu els trets essencials de la comunitat cristiana de Jerusalem: l'acció apostòlica acompanyada d'alguns signes, la *koinonia* fraterna en la pregària i en la vida, i la força missionera de l'exemple i del testimoni cristià. La segona lectura, tret del llibre de l'Apocalipsi, presenta el Crist pasqual que domina l'escena. Ell és «el Primer i l'Últim», origen i final de cada ésser humà i de la història. És «el Vivent», màxima expressió de la divinitat. En l'evangeli de Joan, Jesús s'apareix

als deixebles reunits a Jerusalem a porta tancada i els dona l'Esperit per perdonar els pecats.

Tots eren felïços perquè havien vist el Senyor, tots menys Tomàs. Ell, com nosaltres moltes vegades, necessita signes visibles per poder creure. La seva fe, fràgil i imperfecta, depèn del que pot veure i tocar. Encara no s'ha adonat que la fe es mou en una altra dimensió molt més profunda que defuig el racionalisme, les proves o la materialitat dels fets.

Què cal fer quan arriba la tempesta i els núvols ens impedeixen veure l'horitzó? Quan el dubte, la incertesa, el neguit fan trontollar la nostra fe? Quan

d'improvís arriba una crisi que ens deixa aixafats i sense forces per lluitar? Doncs bé, cal tenir paciència i mantenir l'esperança. En un moment o altre el Crist ressuscitat apareixerà al costat nostre i ens dirà: Pau a vosaltres! Aleshores nosaltres obrirem els ulls i proclamarem sense por i amb convicció: Senyor meu i Déu meu!

No deixem que ens passi com a Tomàs, no deixem que la nostra fe minvi, ajudem-la a créixer amb tots els mitjans possibles. El Crist ressuscitat ens exhorta a caminar cap al nostre destí de glòria fins i tot enmig de la incredulitat.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La Confirmació,
el sagrament de la missió del cristià

Cal llegir i rellegir dues sèries de fragments de l'Evangeli de Joan en els quals es presenta la fe com a victòria sobre el món i com a fe viva i veritable que rep l'Esperit de la Veritat i de l'Amor.

a) El sagrament de la Confirmació apareix com la visibilització d'aquella actitud interior de fe que lluita i aconsegueix la victòria sobre el pecat del món, tal com mostren aquestes paraules joanenques: «Tingueu confiança: jo he vençut el món» (Jn 16,33). «Els qui han nascut de Déu vencen el món. La victòria que ha vençut el món és la nostra fe. Però ¿qui venç el món si no el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?» (1Jn 5,4-5).

b) Jesús ressuscitat dona l'Esperit Sant als deixebles just després de dir-los: «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21). Aquesta mis-

sió dels deixebles al món fóra una mena de suïcidi col·lectiu si no anés acompanyada de la *força de dalt*: de l'Esperit que convenç el món de pecat, de justícia i de judici. Per això, Jesús fa l'enviament dels deixebles en la força de l'Esperit: «Lavors va alenar damunt d'ells i els digué: Rebeu l'Esperit Sant» (Jn 20,22).

c) L'Esperit és donat *específicament com a força que sosté els deixebles en la missió*. En efecte, el segon sagrament de la Iniciació Cristiana és la Confirmació del Baptisme, que no suposa una *nova* donació de l'Esperit, sinó una donació més específica —en aquest sentit més intensa— de l'Esperit Sant atorgat *ad robur* (com diu el Concili de Florència), és a dir, per poder vèncer en la lluita contra el pecat del món, a partir de la missió que a tots els deixebles ens dona Jesucrist.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Tot el món és terra de missió

L'Església, justament en el segle xx, en aquest segle dels màrtirs, ha descobert que tot el món és terra de missió, també les antigues terres de cristiandat. Quan, en els anys 40, va ser presentada a l'arquebisbe de París, l'ancià cardenal Suhard, una memòria escrita pels pares Daniel i Godin sobre França com a país de missió, que denunciava que els grans proletariats urbans, arrelats a les perifèries de la ciutat,

eren ara lluny del cristianisme, el vell cardenal no va dormir en tota la nit i donà vida a aquella iniciativa definida com la missió de París.

Diuen que Suhard, a la fi de la seva vida, es va fer portar en cotxe per la perifèria de París, i que per la finestreta es mirava la gent i es repetia: «Tots són fills de Déu, i en sóc responsable...» «Sento una gran compassió per aquesta gent» (Mt 15,32), confià Jesús als seus deixebles.

En el fons el Vaticà II —si ens ho mirem bé— va ésser el fruit d'aquesta compassió que va fer l'Església del segle xx més apta per comunicar l'Evangeli al món contemporani; aquella nova Pentecosta de què Joan XXIII parlava justament en vigílies del Concili. La gràcia del Concili va ésser la d'una commo- ció renovada per les dones i pels homes, pels pobles del nostre temps. No és cap casualitat que totes les Esglésies vagin a parlar d'evangelització després del Vaticà II. No és cap casualitat que, després del Concili, totes les Esglésies cristianes es vagin interrogar sobre la unitat entre elles per un testimoniatge més eficaç de l'Evangeli del Senyor.

La meua experiència m'ha convençut que aquesta nova Pentecosta no és cap expedient retòric, sinó una realitat. Cal tornar cada dia a l'Evangeli, perquè en ell hi ha un secret de joventut.

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

11. ✚ Diumenge II de Pasqua. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079); sant Isaac, monjo.

12. Dilluns. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.

13. Dimarts. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. Dimecres. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

15. Dijous. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. Divendres. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. Dissabte. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

PADRES E HIJOS

¿A quién damos la
guarda y custodia?

Hay que saber que los progenitores varones separados han obtenido automáticamente la guarda y custodia de sus hijos hasta el siglo XIX, y no es hasta principios del XX cuando se reconocen los derechos de las madres. *The Guardianship of Infants Act*, promulgada en Inglaterra en 1925, reconoce finalmente que la madre tiene igual derecho sobre el hijo que el padre. Sin embargo, desde entonces hasta la actualidad, hay voces que claman contra la persistente asimetría judicial en la decisión de otorgar la custodia, en especial cuando se trata de hijos pequeños, demasiado decantada hacia las mujeres, postergando a los padres varones. Pero, parece ser que las cosas en este sentido van cambiando poco a poco.

Ahora la polémica recae en qué modalidad de guarda y custodia es la idónea para el niño. Tengo una cosa bien clara a estas alturas, y que hoy día nadie pone en duda: la extraordinaria importancia de que ambos padres estén presentes en la vida del niño después de la separación. Básicamente hay dos grandes tipos de guarda y custodia: la *individual (sole custody)*, en el habla inglesa, en la que el niño está a cargo y vive con un solo progenitor, en tanto que el otro sigue el régimen de visitas; y la *compartida (joint custody)*, que implica la repartición igualitaria de responsabilidades entre ambos padres.

El criterio que parece claro es que hay que buscar lo que sea más beneficioso para los hijos. Hay argumentos en pro o en contra de la custodia compartida para todos los gustos. Pero no hay que perder nunca de vista el objetivo final, que ha de ser siempre el beneficio de los hijos.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

JORDI LLISTERRI

La religió,
des de Catalunya

Des de l'11 de setembre de 2009 es pot trobar a www.catalunyareligio.cat el portal d'informació religiosa CatalunyaReligió.cat. Actualitat, opinió, agenda i recursos de formació i espiritualitat són els quatre eixos del contingut del portal. El seu director és el periodista Jordi Llisterrí, que també dirigeix la revista *Foc Nou*.

Per què era necessària la creació
d'aquest portal?

Les notícies que afecten el fet religiós no sempre són ben tractades pels mitjans de comunicació, ni aquests ens donen tots els elements necessaris per interpretar-les. Alhora, entre les mateixes comunitats religioses i dins de l'Església, hi ha també un gran desconeixement de la quantitat d'iniciatives i de projectes que cadascú realitza. Això és el que ens va moure a un grup de laics a crear aquest portal i, per fer-ho, vàrem buscar la complicitat de diverses institucions religioses perquè ens donessin suport.

Quin valor afegit dona
CatalunyaReligió.cat respecte
al que ja teníem?

Una cosa que sempre hem tingut clara és que no havíem de duplicar el que ja existia. Si els jesuïtes ja tenen un espai de pregària virtual a internet, no cal crear-ne un altre; si els claretians han creat un espai de recursos per a les famílies, tampoc cal fer-ne un de nou. El que cal, i és el que hem fet, és crear un espai que sigui una porta d'entrada a tota la presència d'Església que hi ha a internet. I la nostra sorpresa ha estat que aquesta presència és molt més àmplia del que ens pensàvem.

El portal neix 25 anys després
d'Arrels Cristianes de Catalunya.
Quin paral·lisme trobem entre
aquell document i el que preteneu
aconseguir?

Més enllà del caràcter nacional de Catalunya que defineix aquest document episcopal, un altre aspecte que és ben vigent és la necessitat que l'aportació de l'Església a la societat no sigui només un fet històric. I una presència positiva del fet religiós a internet crec que també és un servei al conjunt del país.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Celebració de Sant Josep al santuari de Sant Josep de la Muntanya. El passat dia 19 de març el bisbe Agustí celebrà la festivitat de Sant Josep presidint l'eucaristia en aquest santuari de Barcelona, de la congregació de la Mare de Déu dels Desemparats i Sant Josep de la Muntanya, amb la presència de la Mare general i d'algunes religioses d'altres comunitats.

Festivitat del patró al Seminari. El dia 18 de març els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat van celebrar el seu patró sant Josep, amb un tradicional torneig de futbol. A la tarda, la celebració de l'eucaristia al Seminari i el sopar de germanor van completar la diada.

ESGLÉSIA DIOCESANA

Viacrucis Arxiprestal del Garraf. Va tenir lloc diumenge 21 de març, presidit per l'arxiprest Mn. Josep Pausas, amb els rectors i preveres de les corresponents parròquies i l'assistència d'uns 200 feligresos. El Sant Crist del Santuari del Vinyet va ser portat per membres de les diverses confraries de l'arxiprestat per l'interior del temple degut a la pluja d'aquell dia. En acabar hi va haver una magnífica audició de cant gregorià a càrrec de la Schola Gregoriana de Vilafranca, dirigida per Joan Terrades i Manel Cervera.

caristia al Seminari i el sopar de germanor van completar la diada.

Festivitat de sant Josep Oriol. Si sant Joan Maria Vianney és patró universal dels capellans, sant Josep Oriol és un referent molt apreciat a les diòcesis catalanes. En la seva festivitat, el passat 23 de març, el bisbe Agustí i el Cardenal de Barcelona van compartir un dinar de germanor amb els preveres jubilats que viuen a la residència sacerdotal «Sant Josep Oriol» de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa.

VISITA PASTORAL

Cloenda a Piera. El passat 21 de març tingué lloc l'eucaristia de cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Piera-Capellades, a la parròquia de Santa Maria de Piera. Durant dos mesos el bisbe Agustí ha visitat les diverses parròquies de l'arxiprestat i s'ha trobat amb els diversos àmbits pastorals, a més de mantenir contactes amb els alcaldes i autoritats civils de les poblacions. En l'eucaristia de cloenda es van llegir les conclusions principals d'aquesta Visita Pastoral.

AGENDA

Recés per a preveres i diaques. A causa de la nevada del 8 de març, es va anul·lar el recés previst per a l'endemà que vam anunciar al *Full Dominical* del 7-3-2010. Es realitzarà ara el proper 13 d'abril. Serà conduït per Mn. Norbert Miracle, rector del seminari interdiocesà, a propòsit de l'any sacerdotal. Molí d'en Rovira (Vilafranca del Penedès).

Centenari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. El passat 7 d'abril s'ha recordat l'aprovació oficial d'aquesta associació de fidels, donant inici així a l'any del centenari. El proper 18 d'abril, a Vilafranca del Penedès, se celebrarà una diada de germanor en el marc de les commemoracions per aquests 100 anys de vida, amb l'eucaristia a la Basílica de Santa Maria, a les 11 h, presidida pel bisbe Agustí, coincidint també amb l'aniversari de la seva ordenació episcopal, el 18 d'abril de 1998.

Trobada Pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf. 18 d'abril, 18 h. A l'inici de l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, quatre testimo-

nis, en representació dels quatre arxiprestats, explicaran com han tractat de viure, a nivell personal o comunitari, l'objectiu diocesà d'enguany, centrat en l'anunci de la Bona Nova. Com a conclusió de la celebració, hi haurà un pica pica fraternal per compartir la joia de la Pasqua. Parròquia de Santa Maria, Piera.

FORMACIÓ

Reunió de la Unió Espiritual de Mares. 21 d'abril, 16.30 h. Començarà amb la missa i continuarà amb la conferència relacionada amb el tema d'aquest curs «Virtuts per anar creixent». Aquest dia anirà a càrrec de Mn. Josep M. Turull, sobre «Aquest és el temps d'estimar». Riera de Sant Miquel 1 bis, Barcelona.

Pautes per a llegir la Bíblia. Dimarts 13, 20, 27 d'abril; 4, 11, 18 i 25 de maig; de 19 a 20.30 h. Organitzat pel Centre d'Estudis Pastoral i impartit pel professor Javier Velasco. Per a més informació, programes i inscripcions, secretaria del CEP, tel. 933 174 858, Rivadeneyra 6, 3r, Barcelona.

CULTURA

Visites teatralitzades a la Manresa ignasiana. L'oficina de Turisme de l'Ajuntament de Manresa ha organitzat aquesta iniciativa. La visita, anomenada «El llegat d'un pelegrí universal», pretén posar en valor no solament el patrimoni material relacionat amb sant Ignasi, sinó també els elements més humans, més propers, més influents de la seva estada a la ciutat. Les properes visites teatralitzades seran els dissabtes 24 d'abril, 8 i 22 de maig (a partir del setembre, es reprendrà la visita per la campanya de tardor), començant a les 11 h des de l'Oficina de Turisme, Via Sant Ignasi 40, baixos, Manresa.

ECO DE LA PALABRA

Salmo 50: los dos sacramentos

El Salmo 50 nos ha acompañado a lo largo del camino cuaresmal hasta la Pascua. De hecho, tanto el salmo, como estos dos tiempos litúrgicos, son una especie de compendio de toda la vida. Además, así como la Cuaresma y la Pascua se entienden la una por la otra y se ordenan la una a la otra, así también hemos podido descubrir en el salmo el momento penitencial, la experiencia de arrepentimiento y conversión, que se entiende y se ordena hacia «la reconstrucción de la ciudad», o sea, la resurrección.

Lo mismo podemos decir, si lo miramos bajo el punto de vista de los sacramentos. Vemos que, al igual que el Salmo 50 nos ayuda a entender y vivir el sacramento de la Reconciliación, así también nos ayuda en vivir la relación que este sacramento tiene con la Eucaristía.

Para entenderlo, conviene darse cuenta de la importancia que tiene en el Salmo la palabra «entonces» (repetida dos veces en la traducción castellana) del último versículo:

«Entonces aceptarás los sacrificios, la ofrenda entera y los holocaustos; entonces ofrecerán terneros en tu altar.» (v. 19)

¿Qué quiere decir aquí «entonces»? Quiere decir que sólo una vez haya pasado todo cuanto ha venido expresando el salmo —situarse ante Dios que es misericordia, reconocer humildemente la propia realidad, pedir perdón, renacer a una realidad nueva— Dios podrá aceptar los sacrificios. Parece que todo ha sido orientado a poder ofrecer un sacrificio aceptable para Dios.

Y no es que Dios sea un señor caprichoso: es que no puede soportar la hipocresía. Algunos autores relacionan este salmo con el anterior, el número 49. El Salmo 49 no es una oración del hombre a Dios, sino una verdadera denuncia, una fuerte diatriba, que hace Dios al hombre, por su falsedad en el culto: no puede aceptar sacrificios en el templo mientras quien los ofrece vive olvidándose de Dios, mintiendo, difamando, adulterando, robando.

Ha sido necesario hacer un camino de retorno a Dios, para que el sacrificio, que lo es de comunión, sea aceptable. Entonces, reconstruida la ciudad y la persona, la ofrenda llega a ser un gesto auténtico. Tantas veces (ojalá fuesen más frecuentes) hemos visto cómo dos personas, que

se reconcilian, acaban en un apretón de manos o en un abrazo o en una fiesta... Asimismo, el sacramento de la Reconciliación tiende «espontáneamente», por su misma lógica, a la Eucaristía. Esta, la Eucaristía, es parecida a un apretón de manos, un abrazo, o una fiesta celebrada con motivo del retorno del amigo (como el banquete que organiza el padre de la parábola del hijo pródigo).

—Rechazamos espontáneamente un gesto falso de amistad, cuando el corazón y la vida están lejos del amigo. Como la Eucaristía sin conversión.

—Pero si hacemos todo un camino de retorno al amigo y no hay un encuentro efectivo con él, nos faltaría algo esencial. Como la conversión sin Eucaristía.

—Nuestra vida parece un constante regreso, como el alba busca el día, la primavera el verano o el río el inmenso océano.

Que Dios nos conceda volver siempre.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat